

Serafina se kradla podrostem v měsíci zalitém lese, plížila se nízko u země s očima upřenýma na kořist. Jen pár kroků před ní velká lesní krysa hryzala brouka, jehož si před chvílí vyhrabala. Dívčino srdce tlouklo silně a vytrvale do rytmu jejích pomalých tichých kroků. Svaly připravené k úderu jí kypěly energií. Nespěchala. Pohnula rameny dopředu a dozadu, aby našla správný úhel pro svůj útok, a čekala na pravou chvíli. Když se krysa sehnula, aby vyhrabala dalšího brouka, Serafina skočila.

Právě v tu chvíli ji krysa koutkem oka zahlédla. Dívka nechápala, proč tolik lesních tvorů při pohledu na ni strne hrůzou. Kdyby z temnoty lesa zaútočila smrt s tesáky a drápy *na ni*, bojovala by. Nebo by utekla. Roz-

hodně by něco udělala. Malí lesní tvorové jako krysy, králíci a veverky nejsou zrovna pověstní svou odvahou, ale k čemu jim to je, pokud se ochromení hrůzou nedokážou ani hnout?

Když rychleji, než kmitne vousek, dopadla na krysu, chytila ji a sevřela v ruce. Až teď, příliš pozdě se zvíře začalo svíjet, kousat a škrábat, jeho chlupaté tělíčko se mrskalo jako hadí a srdíčko mu uhánělo děsivou rychlostí. *To je ono*, pomyslela si Serafina, když v dlani ucítila *buch-buch*. Zrychlil se jí tep, prohloubily smysly. Najednou dokázala v lese kolem sebe rozeznat úplně všechno. Šramot stromové žáby, lezoucí na větvi deset metrů před ní, svištivý let vzdálené osamělé sluky i zákmit netopýřích křídel na měsícem osvětlené obloze nad baldachýnem stromů.

Plížení, skoky, polapení kořisti a pevný úchop – všechno to dělala samozřejmě jen kvůli cviku. Nezabýjela zvířata, která ulovila, nepotřebovala to, jenže to ti tvorové přece nevěděli! Děsili se jí! Byla smrtí. Tak proč v poslední vteřince před jejím útokem vždycky strnuli? Proč neutekli?

Serafina se opřela zády o starý sukovitý kmen porostlý lišejníkem a pomalu se po něm svezla, až seděla na zemi. Krysu pořád držela v ruce na svém klíně.

Pak pomalu rozevřela prsty.

Zvíře okamžitě vyrazilo pryč, ale Serafina ho chytila a znovu si ho přitáhla na klín.

Držela ho tam dalších pár vteřin, než ruku opět rozevřela.

Tentokrát krysa neutekla. Zůstala jí v dlani, třásla se a oddychovala, příliš zmatená a vyčerpaná, než aby se dokázala ještě pohnout.

Serafina si zvedla vyděšeného hlodavce o něco výš, sklonila hlavu a prohlížela si ho. Lesní krysy nevypadaly stejně jako ti špinaví šediví škůdci, které chytala ve sklepeních Biltmorského panství. Tahle krysa měla na levém uchu pořádnou jizvu. Zřejmě se už připletla do nějakého boje. S temnými očima a rozechvělými vousky na konci dlouhého čenichu vypadala spíš jako baculatá velká myš než jako ti lační tvorové, jejichž lovem si Serafina vysloužila svůj titul. Tohle zvířátko si skoro dokázala představit s kloboučkem a v propínací vestičce. Ucítila bodnutí viny za to, co mu provádí, jenže věděla, že kdyby se krysa znovu pokusila o útěk, prsty se jí opět sevrou. Nebylo to rozhodnutí, jen reflex.

Zvíře se snažilo popadnout dech a očka mu těkala sem a tam, jak hledalo možnost úniku. Jenže se neodvažovalo. Vědělo, že pokud to zkusí, jeho přemožitelka ho popadne znova. Že je v povaze jejího druhu pohrávat si s ním, zastavovat ho tlapou na útěku znovu a znovu, dokud se kořist nevyčerpá a nezemře.

Jenže Serafina se zadívala na krysu a položila ji jemně na lesní půdu. „Promiň, kamaráde – jen se cvičím.“

Zvířátko ji užasle pozorovalo.

„Běž už,“ pobídla ho mírně.

Krysa se ohlédla k hustému křoví.

„Není to žádný trik,“ ujistila ji Serafina.

Zvíře jí zřejmě nevěřilo.

„Běž domů,“ vyzvala ho. „Jenom nejdřív ne moc rychle, v tom je ten vtíp. A příště měj oči a uši na stopkách, když zrovna vyhrabeš chutného brouka, slyšíš? Tady v lese jsou mnohem děsivější stvoření než já.“

Lesní krysa se zjizveným ouškem si zmateně zamnula tlapkami hlavičku a sehnula ji, málem jako by se ukláněla. Serafina si pobaveně odfrkla, a to krysu konečně probralo. Rychle se vzpamatovala a uháněla do křoví.

„Měj se,“ popřála jí Serafina. Uměla si představit, že čím dál od ní zvíře bude, tím spíš se mu vrátí odvaha, a až přiběhne domů do nory na večeri, bude mít co vyprávět své samičce a malým krysátkům. Usmála se, když si krysáka představila, jak líčí shromážděné rodince spletitý a napínavý příběh. Jak si v lese hleděl svého, klidně okusoval brouka, když na něj náhle zaútočila strašlivá šelma, a on s ní musel bojovat, aby se zachránil. Přemítala, jestli bude v jeho příběhu obrovským nelítostným tvorem. Nebo zůstane jen dívkou.

V tu chvíli nad sebou zaslechla zvuk, jako když korunami stromů hvízdá podzimní vítr. Jenže to nebyl vítr. Půlnoční vzduch byl chladný a naprosto tichý, jako by Bůh zadržel dech.

Serafina uslyšela tichouнкé, téměř pavučinkově jemné zamumlání. Vzhlédla, ale viděla jen větve stromu. Zvedla se a oprášila si jednoduché zelené šaty, které jí den předtím dala paní Vanderbiltová. Pak se vydala lesem za zdrojem toho zvuku. Snažila se určit, odkud přichází. Naklonila hlavu doleva a pak doprava, jenže ten zvuk jako by nepřicházel ani z jednoho směru. Se-

rafina se vydala na skalnatý výběžek, kde země prudce klesala do zalesněného údolí. Odsud mohla na druhé straně spatřit pohoří Blue Ridge, které se v dálce mnoha kilometrů ztrácelo v mlžném oparu. Před tváří měsíce zvolna proplouly stříbřitě bílé mráčky s okraji zářícími světlem. Jas luny jim propůjčoval široce klenutou svatozář, prosvěcoval je a vrhal na zem dlouhý zubatý stín.

Serafina stála na skalnaté římse a prohlížela si údolí pod sebou. V dálce viděla špičaté věže a břidlicové střechy velkolepého sídla Biltmore, které se tyčilo z temnoty uprostřed lesů. Světle šedé vápencové stěny zdobily chrliče ve tvaru mystických zvířat i sochy válečníků z dávných dob. V šikmých okenních tabulkách se odrazilo světlo a zlatě a měděně lemovaná střecha se při svitu měsíce třpytila. Tam ve velkém domě spali v ložnici v prvním patře pán a paní Vanderbiltovi a o kus dál ve svém pokoji jejich synovec Braeden Vanderbilt. Hosté rodiny – příbuzní z města, obchodníci, hodnostáři, slavní umělci – spali ve druhém patře, každý v nádherně zařízeném hostinském pokoji.

Serafinin tatínek se staral o vytápění domu párou, o elektrické dynamo, o prací stroje poháněné systémem kožených řemenů a o mnohé další technické novinky na panství. Serafina s ním bydlela v suterénu v dílně, v chodbě pod kuchyněmi, prádelnou a spižírny. Všichni lidé, které Serafina znala a milovala, v noci spali, jen ona ne. Tu a tam si zdřímla přes den, stočená do klubíčka v okenním výklenku nebo v nějakém temném

zákoutí suterénu. Za noci se plížila chodbami Biltmoru po schodech nahoru i dolů jako tichý neviditelný strážce. Zkoumala klikaté cestičky v rozlehlých zahradách i lesní údolí kolem. A lovila.

Byla dvanáctiletá dívka, ale nikdy nežila, jak tomu říkali jiní, *normálně*. Hodně času trávila v podzemí sídla, kde číhala na krysy a lovila je. Tatínek jí kdysi trochu žertem přiznal titul H. CH. K. – Hlavní chytačka krys. Serafinu to ovšem naplňovalo hrdostí.

Tatínek ji miloval a dělal, co mohl, aby ji vychoval dobře – svým dobrácky obhroublým způsobem. Rozhodně nebyla nešťastná. Vždycky ke konci dne si dala s tatínkem večeři, kterou jí uvařil, a pak se vydala do noci, aby zbavovala velké sídlo obtížných hlodavců. Neměla důvod být nešťastná. Ale i přesto se někde hluboko v nitru cítila osamělá a trochu zmatená. Nikdy nechápala, proč si jiní lidé musí potmě svítit lucernami, proč dělají při chůzi tolik hluku nebo proč prospí celé noci, kdy je svět nejkrásnější. Pozorovala z dálky děti na panství dost dlouho, aby věděla s jistotou, že není jako ony. Když se dívala do zrcadla, viděla dívku s velkýma jantarovýma očima, silně šikmými lícními kostmi a hustou hřívou hnědých vlasů se zlatými pramínky. Ne, nebyla normální, obyčejné dítě. Byla stvořením noci.

Když teď stála na okraji údolí, znovu uslyšela ten zvuk, který ji sem přivedl, něžné chvění vzduchu, jako šepot vysoko v povětří. Na temném nebi visely hvězdy a planety, mihotaly se jako živé, jako desetitisíce duší, ale nenabízely jí žádnou odpověď.

Před měsícem přeplul malý temný obrys a zmizel. Serafině poskočilo srdce. Co to bylo?

Dívala se. Před měsícem se opět něco mihlo a po chvíli zase. Nejdřív si myslela, že jsou to netopyři, jenže ti nelétají v řadě za sebou.

Zamračila se, zmatená i fascinovaná zároveň.

Tvář luny míjel jeden drobný stín za druhým. Serafina zvedla hlavu k obloze a spatřila, že hvězdy zmizely. Zděšeně vykulila oči. Pak ale začala pomalu chápat, na co se dívá. Když přimhouřila oči, viděla, jak nad údolím přelétá hejno zpěvných ptáků. Nejen pár, deset nebo dvanáct, ale zdánlivě nekonečné mraky ptáků. Zaplnili celou oblohu. Ten zvuk, který slyšela, byl tlukot tisíců drobných křídel špačků, střízlíků a brkoslavů, kteří se vydávali na dlouhou cestu. Byli jako drobné létající drahokamy, zelené a zlaté, žluté a černé, pruhované i tečkované, tisíce a tisíce ptáků. Serafině připadalo, že na odlet do teplých krajů už je pozdě, a přece tu ptáci byli a kamsi putovali. Spěchali oblohou, jejich křídélka se třepotala, mířili za noci na jih, aby se vyhnuli dravcům, kteří je lovili ve dne. Při své pouti se řídili jen hřebenem pohoří pod sebou a hvězdami tam nahoře.

Plynulý krouživý let ptáků ji fascinoval, vždycky jí zrychlil tep, ale tohle bylo něco jiného. Dnes se jí odvaha a krása těch malých poutníků přes kontinent vlila přímo do srdce. Připadalo jí, že pozoruje něco jedinečného, ale po chvíli jí došlo, že ptáci se chovají tak, jak je to naučili jejich rodiče a prarodiče, že takhle putují už

miliony let. „Jedinečné“ to bylo jen pro ni, protože je právě teď pozorovala. A žasla nad tím.

Pohled na ptáky jí připomněl Braedena. Ten tyhle tvory, jako všechna ostatní zvířata, miloval.

„Kéž bys to viděl,“ zašeptala, jako by byl Braeden v posteli vzhůru a mohl ji na vzdálenost mnoha kilometrů uslyšet. Toužila tu chvíli prožít se svým kamarádem. Kdyby tak stál vedle ní, díval se na hvězdy a ptáky a stříbřitě lemované mraky a měsíc zářící v celé své nádheře. Věděla, že mu to musí povědět, hned jak se uvidí. Jenže denní slova nikdy nepolapí krásu noci.

Před pár týdny s Braedenem porazili muže v černém plášti a zlověstný černý plášť lovící děti skončil roztrhaný na kusy. Serafina a Braeden se stali spojenci a dobrými přáteli, jenže dívku bodlo vědomí, tentokrát ještě hlouběji než předtím, že se už několik nocí neviděli. Čekala na něj v dílně každý večer. Jenže každé ráno šla do postele zklamaná a plná hlodajících pochybností. Co Braeden dělá? Co ho od ní zdržuje? Nebo se jí úmyslně vyhýbá? Byla tak šťastná, že má konečně kamaráda, se kterým si může promluvit. Teď ji stravovalo pomyšlení, že ho možná zajímala, jen když pro něj byla něčím novým, jenže teď už ho začala nudit a bude se zase muset spokojit se svým osamělým nočním životem. Byla si tak jistá, že jsou kamarádi. Dělal jí ale starosti, že ona do vyšších pater domu za denního světla nezapadá. Že by na ni Braeden tak rychle zapomněl?

Když hejna ptáků prořídla a ta kouzelná chvíle uplynula, Serafina se zadívala přes údolí. Přemýšlela. Od chví-

le, kdy dopadla muže v černém plášti, se začala považovat za jednoho ze strážců sídla, jako byli mramoroví lvi z obou stran vchodu do Biltmoru, kteří chránili dům proti démonům a silám zla. Jako by H. CH. K. nechytala jen malé čtyřnohé škůdce, ale vetřelce všeho druhu. Tatínek ji vždycky varoval před světem, před nebezpečími, která si chtějí podmanit její duši. A po všem, co zažila, si byla jistá, že démonů je ve světě mnohem víc.

Už týdny teď pozorovala a čekala jako strážce ve věži, ale neměla ponětí, v jaké podobě nebo převleku se objeví další démon. Její nejhorší obavou, kterou si přiznávala jen ve skrytu duše, bylo, zda bude dost silná a dost chytřá na to, aby se mu postavila – zda bude lovcem, nebo kořistí. Možná že drobní tvorečci v lese jako krysy nebo veverka vědí, že smrt je jen krok od nich. Pokládají se ale sami za kořist? Možná jsou neustále připraveni zemřít, očekávají to. Ale Serafina ne. Má jiné plány.

Její přátelství s Braedenem se sotva zrodilo a nehodlala se ho vzdát jen proto, že narazilo na první zádrhel. Sama teprve začala chápat své spojení s lesem, zjišťovat, kdo a co je. Když se teď oficiálně a tváří v tvář setkala s Vanderbiltovými, tatínek trval na tom, aby se začala chovat jako řádná „denní“ dívka. Paní sídla ji k sobě zvala a vždycky s ní vlídně promlouvala. Serafina teď získala sklepení, horní patra i les. Předtím měla tak málo přátel a blízkých, a teď najednou spoustu. Táhlo ji to naráz hned do tří stran. Ale po letech, kdy žila jenom s tatínkem, šlo o příjemnou změnu.

To všechno bylo nové a dobré. Až přijde nebezpečí, chtěla bojovat a přežít. Kdo by nechtěl? Jenže co když se na ni nebezpečí snese tak rychle, že si to ani neuvedomí? Jako když sova uloví myš: Z nebe se vynoří pařáty a zabijí ji dřív, než si jich stačí všimnout. Co když nejde o to, jestli se dokáže nebezpečí ubránit, ale spíš o to, jestli si ho vůbec uvědomí? Co když ho nepozná, dokud nebude příliš pozdě?

Čím víc přemýšlela nad hejny ptáků, která právě pozorovala, tím víc pokoj v její mysli ustupoval neklidu. Bylo dost teplo, ale stejně jí připadalo, že v prosinci je na cestu ptáků na jih přece jen hodně pozdě. Zamračila se a zadívala se na oblohu, aby našla Polárku. Když ji spatřila, došlo jí, že ptáci vůbec neletí správným směrem. Nebyla si ani jistá, jestli tihle zpěváčci, které sleduje, patří ke stěhovavým druhům.

Jak tak stála na skalnatém výběžku, ucítila, jak se jí do kostí vkrádá ledový strach.

Pohlédla směrem, kterým ptáci odlétali, a pak tím, odkud se vznesli. Dívala se nad temné koruny stromů. Její mysl se snažila zpracovat to, co pozorovala. A pak si uvědomila, co se děje.

Ptáci se nestěhují na jih.

Prchají.

Dlouze, zhluboka se nadechla, jak se její tělo připravovalo. Srdce jí začalo bít rychleji. Svaly paží a nohou se napjaly.

Ať už ptáci prchali před čímkoli, blížilo se to.

Blížilo se to k ní.